

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ - ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μετάφραση και σχολιασμός του επίσημου κειμένου του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών:

“La paix et la sécurité”

ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ ΜΑΡΙΚΑ (Ξ2015037)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΡΛΑΦΤΗ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2020
ΚΕΡΚΥΡΑ

Μετάφραση και σχολιασμός του επίσημου κειμένου του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών:

“La paix et la sécurité”

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
2. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ	7
3. ΠΑΡΑΘΕΣΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ	17
4. ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ	26
4.1 ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ.....	28
4.2 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ	29
4.3 ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ	31
4.3.1 Η ΟΡΟΛΟΓΙΑ.....	31
4.3.2 ΠΡΑΓΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ	32
4.3.2.1. ΖΗΤΗΜΑ ΜΕΤΑΓΡΑΦΗΣ	32
4.3.2.2. ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ	33
4.3.2.3 ΔΙΑΓΛΩΣΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ	33
5. ΕΠΙΛΟΓΟΣ	34
6. ΠΙΝΑΚΑΣ ΟΡΩΝ	36
7. ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ.....	41
8. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	41

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία με τίτλο «Μετάφραση και σχολιασμός του επίσημου κειμένου του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών: “La paix et la sécurité” έρχεται να κλείσει τον κύκλο των προπτυχιακών σπουδών μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Το ΤΞΓΜΔ, αποτέλεσε για εμένα μια μοναδική ευκαιρία να γνωρίσω σε βάθος τις γλώσσες εργασίας μου, γαλλική και γερμανική, ενώ ήταν η αρχή για την απόκτηση πολλαπλών εμπειριών, οι οποίες συνετέλεσαν στο να οδηγηθώ πιο κοντά στους στόχους μου.

Με αφορμή την τετράμηνη πρακτική μου στο Περιφερειακό Κέντρο Πληροφόρησης του ΟΗΕ, αποφάσισα να εκπονήσω την πτυχιακή μου εργασία, σε ένα από τα υψίστης σημασίας θέματα για τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, την ειρήνη και την ασφάλεια. Κατά τη γνώμη μου, και ρίχνοντας μια ματιά στη σημερινή παγκόσμια επικαιρότητα, η ειρήνη και η ασφάλεια, ήταν και συνεχίζει να αποτελεί ένα μείζον θέμα, αφού εν έτει 2020, πολλές περιοχές στον κόσμο ταλανίζονται από ένοπλες συγκρούσεις. Ο λόγος, λοιπόν, που επέλεξα να μεταφράσω ένα κείμενο σχετικό με την παγκόσμια **ειρήνη και ασφάλεια** ήταν διπτός. Πρωτίστως, για να μελετήσω την άποψη ενός από τους πιο σημαντικούς Οργανισμούς στον κόσμο για το εν λόγω ζήτημα, και δευτερευόντως για να εμπλουτίσω τις γνώσεις μου στη γαλλική, μεταφράζοντας ένα κείμενο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, που βρίθει ορολογίας.

Η ανάληψη της πτυχιακής μου εργασίας ορίστηκε τον Οκτώβριο του 2019, με υπεύθυνο τον κ. Μιχάλη Πολίτη. Η ολοκλήρωσή της πραγματοποιήθηκε εντός των προβλεπόμενων, από το Ιόνιο Πανεπιστήμιο, χρονικών ορίων, τον Φεβρουάριο του 2020. Σκοπός μου κατά τη διάρκεια της εκπόνησής της, ήταν τόσο η ορθή μετάφραση του κειμένου, όσο και η πλήρης και σωστή απόδοση των όρων του κειμένου, -νομικών στην πλειονότητά τους-, ώστε το περιεχόμενο της εργασίας να γίνει κατανοητό. Ευελπιστώ το περιεχόμενο της εργασίας μου να καλύπτει, όχι μόνο το εξεταζόμενο θέμα, αλλά να ανταποκρίνεται και στις απαιτήσεις των καθηγητών μου.

Θα ήθελα να εκφράσω τις ευχαριστίες μου στα μέλη της Επιτροπής Εποπτείας, και ιδιαίτερα στον κύριο Μιχάλη Πολίτη, ο οποίος δέχτηκε με χαρά να αναλάβει την επίβλεψη της πτυχιακής μου εργασίας, στηρίζοντας την επιλογή του παρόντος προς μετάφραση κειμένου. Χάρη στην άρτια καθοδήγηση του κ. Πολίτη, καθ' όλη τη διάρκεια των σπουδών μου, κατάφερα να είμαι σε θέση για τη συγγραφή του παρόντος πονήματος. Ευχαριστώ επίσης όλους τους καθηγητές του Τμήματος, για την συμβολή τους στην απόκτηση των απαραίτητων γνώσεων και εφοδίων.

Θα ήθελα επίσης να κάνω ιδιαίτερη μνεία στον κύριο Δημήτρη Φατούρο, Υπεύθυνο Επικοινωνίας για Ελλάδα και Κύπρο στο Περιφερειακό Κέντρο Πληροφόρησης του ΟΗΕ, για τη στήριξη του και την καίρια καθοδήγηση που μου παρείχε σε θέματα ορολογίας.

Τέλος, για όλα αυτά που με οδήγησαν εδώ, οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ στην οικογένεια μου, και ιδιαίτερα στη μητέρα μου, που ήταν πάντα δίπλα μου κάθε στιγμή προσφέροντας μου την αγάπη της, τη στήριξή της και τα μέσα που χρειάστηκα για να ολοκληρώσω τις σπουδές μου και να συνεχίσω να πραγματοποιώ τα όνειρά μου.

2. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Ειρήνη και Ασφάλεια

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) δημιουργήθηκε στο τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, για να προστατέψει τις μελλοντικές γενιές από τη μάστιγα του πολέμου. Ένας από τους κύριους στόχους του είναι η διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Το Συμβούλιο Ασφαλείας

Πρωταρχική αρμοδιότητα του Συμβουλίου Ασφαλείας είναι να διαπιστώνει την ύπαρξη απειλής για την ειρήνη ή επιθετικής πράξης. Το Συμβούλιο Ασφαλείας καλεί τα μέρη που εμπλέκονται σε διαφορά να τη διευθετήσουν με ειρηνικά μέσα και προτείνει τις μεθόδους προσαρμογής και τους όρους διευθέτησης που κρίνει κατάλληλους. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί να επιβάλει κυρώσεις ή ακόμη και να επιτρέψει τη χρήση βίας για τη διατήρηση ή την αποκατάσταση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Στην περίπτωση που υποβληθεί καταγγελία για απειλή της ειρήνης, το Συμβούλιο Ασφαλείας δρα αρχικά, κατά κανόνα, καλώντας τα μέρη να διευθετήσουν τη διαφορά τους με ειρηνικά μέσα. Δύναται να διατυπώνει τις αρχές βάσει των οποίων ένας ενδεχόμενος διακανονισμός οφείλει να είναι σύμφωνος, να διατάζει, σε ορισμένες περιπτώσεις, τη λήψη μέτρων για διεξαγωγή έρευνας και διαμεσολάβηση, να αποστέλλει επί τόπου αποστολές, να διορίζει ειδικούς απεσταλμένους ή να ζητά από τον Γενικό Γραμματέα να κάνει χρήση των καλών υπηρεσιών του με στόχο την επίτευξη ειρηνικής διευθέτησης της διαφοράς.

Όταν μια διαφορά καταλήγει σε εχθροπραξίες, προτεραιότητα του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών είναι να τις τερματίσει το συντομότερο δυνατόν. Σε αυτή την περίπτωση, δύναται να διατάξει κατάπαυση του πυρός, η οποία ενδεχομένως να αποτρέψει την επιδείνωση της σύγκρουσης. Μπορεί, επίσης, να στείλει στρατιωτικούς παρατηρητές ή να αναπτύξει δυνάμεις διατήρησης της ειρήνης με στόχο τη συμβολή στη μείωση των εντάσεων, τον διαχωρισμό των εμπλεκόμενων στρατιωτικών δυνάμεων και την αποκατάσταση της ηρεμίας, ώστε να διευκολύνουν την εύρεση ειρηνικής διευθέτησης.

Αν αυτό δεν είναι επαρκές, το Συμβούλιο Ασφαλείας μπορεί να αποφασίσει τη λήψη μέτρων για την επιβολή της ειρήνης, ανάμεσα στα οποία οικονομικές κυρώσεις, εμπάργκο όπλων,

οικονομικούς περιορισμούς και πρόστιμα, απαγόρευση ταξιδιών, διακοπή των διπλωματικών σχέσεων, καθώς επίσης αποκλεισμό ή χρήση συλλογικών στρατιωτικών μέτρων.

Η Γενική Συνέλευση

Η Γενική Συνέλευση είναι το ανώτατο όργανο διαβούλευσης, λήψης αποφάσεων και αντιπροσώπευσης των Ηνωμένων Εθνών. Αποτελείται από τα 193 Κράτη Μέλη του Οργανισμού και αποτελεί μοναδικό όργανο πολυμερούς συζήτησης διεθνών θεμάτων, συμπεριλαμβανομένων ζητημάτων που αφορούν τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Η Γενική Συνέλευση διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στη χρηματοδότηση των ειρηνευτικών επιχειρήσεων.

Ψήφισμα «Ενωμένοι για τη διατήρηση της ειρήνης»

Σύμφωνα με το ψήφισμα 377 (V): «Ενωμένοι για τη διατήρηση της ειρήνης», που εγκρίθηκε από τη Γενική Συνέλευση τον Νοέμβριο του 1950, η Γενική Συνέλευση μπορεί να αναλάβει δράση, εφόσον το Συμβούλιο Ασφαλείας αδυνατεί να το κάνει μετά από την αρνητική ψήφο ενός μόνιμου μέλους της. Αυτό θα μπορούσε να συμβεί στην περίπτωση που προκύψει απειλή για την ειρήνη, διατάραξη της ειρήνης ή επιθετική πράξη. Η Συνέλευση μπορεί ενδεχομένως να εξετάσει το θέμα με σκοπό να υποβάλει συστάσεις στα Κράτη Μέλη, ώστε να λάβουν συλλογικά μέτρα, με στόχο τη διατήρηση ή την αποκατάσταση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Ο Γενικός Γραμματέας

Βάσει του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ο Γενικός Γραμματέας, δύναται να εφιστά την προσοχή του Συμβουλίου Ασφαλείας για οποιοδήποτε θέμα το οποίο κατά τη γνώμη του, θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας. Ένας από τους πρωταρχικούς ρόλους του Γενικού Γραμματέα, είναι να χρησιμοποιεί τις «καλές υπηρεσίες» του, δηλαδή να επικαλείται την ανεξαρτησία, την αμεροληψία και την ακεραιότητά του, για να προβεί σε δημόσιες και ιδιωτικές ενέργειες προκειμένου να αποτρέψει την έναρξη, την επιδείνωση ή την επέκταση διεθνών συγκρούσεων. Ο Γενικός Γραμματέας παρέχει τις καλές του υπηρεσίες στα

αντιμαχόμενα μέρη, είτε προσωπικά είτε με τη μεσολάβηση των διπλωματικών αντιπροσώπων που αποστέλλει στις περιοχές έντασης, σε οποιοδήποτε μέρος στον κόσμο.

Η πρόληψη συγκρούσεων

Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να μειωθούν τα δεινά και το τεράστιο κόστος των συγκρούσεων είναι η αποτροπή τους. Τα Ηνωμένα Έθνη διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην πρόληψη των συγκρούσεων καταφεύγοντας στη χρήση της διπλωματίας, των καλών υπηρεσιών και της διαμεσολάβησης. Συγκεκριμένα ο Οργανισμός χρησιμοποιεί ειδικούς απεσταλμένους και πολιτικές αποστολές στο πεδίο.

Προληπτική διπλωματία

Ο όρος «προληπτική διπλωματία» αναφέρεται στα διπλωματικά μέτρα που σκοπό έχουν να αποτρέψουν την εξέλιξη των διαφορών σε συγκρούσεις και να περιορίσουν την εξάπλωση των συγκρούσεων σε ενδεχόμενη εμφάνισή τους. Η προληπτική διπλωματία ενδέχεται να περιλαμβάνει παρέμβαση του Συμβουλίου Ασφαλείας, του Γενικού Γραμματέα και άλλων παραγόντων με σκοπό την αποφυγή της χρήσης βίας σε κρίσιμες καταστάσεις. Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών συνεργάζεται επίσης με περιφερειακές οργανώσεις με σκοπό να τεθεί τέλος στις συνεχιζόμενες συγκρούσεις και να αποτραπεί η εμφάνιση ή κλιμάκωση περαιτέρω κρίσεων.

Αφοπλισμός

Η Γενική Συνέλευση από κοινού με άλλα όργανα των Ηνωμένων Εθνών και με την υποστήριξη του Γραφείου Αφοπλισμού των Ηνωμένων Εθνών, εργάζεται για τον αφοπλισμό και τον περιορισμό των πυρηνικών, χημικών, βιολογικών και άλλων όπλων μαζικής καταστροφής, καθώς και συμβατικών όπλων, με στόχο την προώθηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας . Για παράδειγμα, το Σαλβαδόρ, η Λιβερία, η Σιέρρα Λεόνε και το Ανατολικό Τιμόρ συγκαταλέγονται στις χώρες στις οποίες οι προσπάθειες των Ηνωμένων Εθνών κατέστησαν δυνατή την αποστράτευση πρώην πολεμιστών, καθώς και τη συλλογή και καταστροφή των όπλων τους στο πλαίσιο μιας γενικής ειρηνευτικής συμφωνίας. Η καταστροφή των όπλων του παρελθόντος είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποφευχθεί η χρήση τους στο μέλλον.

Πρόληψη της γενοκτονίας και ευθύνη προστασίας

Η πρόληψη της γενοκτονίας προϋποθέτει τον καταμερισμό αρμοδιοτήτων και τη συνεργασία μεταξύ των ενδιαφερόμενων κρατών και της διεθνούς κοινότητας. Μολονότι η υποχρέωση πρόληψης και τερματισμού της γενοκτονίας και των μαζικών φρικαλεοτήτων εναπόκειται κυρίως στα κράτη, η διεθνής κοινότητα οφείλει να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο εν προκειμένω, ο οποίος δεν αντικρούει την εθνική κυριαρχία των Κρατών Μελών. Στο εξής τα κράτη δε θα μπορούν να επικαλούνται την αρχή της κυριαρχίας με στόχο την άρνηση οποιασδήποτε εξωτερικής παρέμβασης. Εφεξής, η εξασφάλιση της ευημερίας του πληθυσμού θα αποτελεί ευθύνη του κράτους. Η εν λόγω αρχή κατοχυρώνεται από το πρώτο άρθρο της Σύμβασης για την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος της γενοκτονίας, που ενσωματώνει τις έννοιες της «υπεύθυνης κυριαρχίας» και της «ευθύνης προστασίας».

Ο Ειδικός Σύμβουλος του Γενικού Γραμματέα για την πρόληψη της γενοκτονίας είναι κυρίως αρμόδιος για τη συγκέντρωση όλων των πληροφοριών που αφορούν τις κατάφωρες και μαζικές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του διεθνές ανθρωπιστικού δικαίου, με βάση την εθνοτική καταγωγή και τη φυλή, και οι οποίες εάν δεν γίνει τίποτα για την πρόληψη ή τον τερματισμό τους, ενέχουν τον κίνδυνο εξέλιξης σε γενοκτονία. Η εντολή του συνίσταται επίσης στο να λειτουργήσει ως μηχανισμός έγκαιρης προειδοποίησης για τον Γενικό Γραμματέα και μέσω αυτού για το Συμβούλιο Ασφαλείας, εφιστώντας τους την προσοχή σε κάθε κατάσταση που παρουσιάζει κίνδυνο εξέλιξης σε γενοκτονία. Επιπλέον, στις αρμοδιότητές του περιλαμβάνεται η διατύπωση συστάσεων προς το Συμβούλιο Ασφαλείας, μέσω του Γενικού Γραμματέα, σχετικά με μέτρα πρόληψης ή τερματισμού κάθε γενοκτονίας.

Διατήρηση της ειρήνης

Η δράση του ΟΗΕ για τη διατήρηση της ειρήνης συμβάλλει στη δημιουργία προϋποθέσεων για την επιστροφή των χωρών που μαστίζονται από συγκρούσεις στη διαρκή ειρήνη. Μια ειρηνευτική επιχείρηση αποτελείται από στρατιωτικό προσωπικό, αστυνομία και πολίτες. Μαζί εργάζονται για την ενίσχυση της ασφάλειας και την υποστήριξη των πολιτικών διαδικασιών που αποσκοπούν στην οικοδόμηση της ειρήνης.

Οι ειρηνευτικές επιχειρήσεις των Ηνωμένων Εθνών ξεκίνησαν το 1948, όταν το Συμβούλιο Ασφαλείας εξουσιοδότησε την εγκατάσταση στρατιωτικών παρατηρητών στη Μέση Ανατολή. Ο ρόλος της αποστολής ήταν να εποπτεύσει την εφαρμογή της Συμφωνίας εκεχειρίας μεταξύ του Ισραήλ και των αραβικών γειτόνων του, μια επιχείρηση που αργότερα έγινε γνωστή με την

ονομασία Οργάνωση των Ηνωμένων Εθνών για την Επιτήρηση της Εκεχειρίας (ONUST). Έκτοτε, ο ΟΗΕ έχει αναπτύξει 69 επιχειρήσεις για τη διατήρηση της ειρήνης.

Με τη λήξη του Ψυχρού Πολέμου, το στρατηγικό πλαίσιο των επιχειρήσεων διατήρησης της ειρήνης άλλαξε ριζικά και ο αριθμός των επιχειρήσεων αυξήθηκε ραγδαία. Με την πάροδο του χρόνου άλλαξε εξίσου και η φύση των συγκρούσεων. Όλο και περισσότερες επιχειρήσεις διατήρησης της ειρήνης, των οποίων αρχικός σκοπός αποτέλεσε η διευκόλυνση της διευθέτησης των διακρατικών διαφορών, αναπτύχθηκαν στοχεύοντας στην αντιμετώπιση των ενδοκρατικών συγκρούσεων και των εμφυλίων πολέμων.

Ολοένα και συχνότερα, οι κυανόκρανοι των Ηνωμένων Εθνών καλούνται να αναλάβουν πολύπλοκα και εξαιρετικά ποικίλα καθήκοντα:

- συμβολή στη δημιουργία θεσμών βιώσιμης διακυβέρνησης
- εποπτεία του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων
- παροχή βοήθειας στη μεταρρύθμιση του τομέα της ασφάλειας
- ενέργειες για τη διευκόλυνση του αφοπλισμού, της αποστράτευσης και της επανένταξης των πρώην πολεμιστών.

Έχουν αναπτυχθεί αποστολές στην Αγκόλα, την Καμπότζη, το Σαλβαδόρ, τη Μοζαμβίκη και τη Ναμίμπια με στόχο την εφαρμογή σύνθετων ειρηνευτικών συμφωνιών, τη σταθεροποίηση της ασφάλειας, την αναδιοργάνωση του στρατού και της αστυνομίας, τη στήριξη της εκλογής νέων κυβερνήσεων και την εγκαθίδρυση δημοκρατικών θεσμών.

Οι επιτυχίες που έχουν σημειώσει ως επί το πλείστον οι προηγούμενες αποστολές δημιούργησαν την προσδοκία αριθμού επιχειρήσεων διατήρησης της ειρήνης από τα Ηνωμένα Έθνη, μεγαλύτερου των δυνατοτήτων τους. Στη δεκαετία του 90, τα Ηνωμένα Έθνη προχώρησαν σε μεταρρυθμίσεις προκειμένου να είναι σε θέση να διαχειρίζονται αποτελεσματικότερα τις επιτόπιες αποστολές τους.

Κατά τη διάρκεια των επόμενων δέκα ετών, το Συμβούλιο Ασφαλείας ανέθεσε σημαντικές και πολύπλοκες επιχειρήσεις διατήρησης της ειρήνης σε ορισμένες αφρικανικές χώρες: στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, στη Σιέρρα Λεόνε, στη Λιβερία, στο Μπουρούντι, στην Ακτή του Ελεφαντοστού και Ακτή Ελεφαντοστού, στο Σουδάν – στα νότια του Σουδάν (MINUS), στο Ντάρφουρ, στο Αμπιέι, στο Νότιο Σουδάν, στην Ερυθραία/Αιθιοπία, στο Τσαντ και στη Κεντροαφρικανική Δημοκρατία.

Έκτοτε, η ανάγκη δράσης των ειρηνευτικών επιχειρήσεων των Ηνωμένων Εθνών είναι πρωτοφανής ενώ αυξάνονται ολοένα και περισσότερο τα αιτήματα για παρουσία ειρηνευτικών επιχειρήσεων σε απομακρυσμένα και αβέβαια περιβάλλοντα, καθώς και σε εξαιρετικά ασταθή πλαίσια. Οι ειρηνευτικές επιχειρήσεις έχουν έρθει αντιμέτωπες με εξαιρετικά ποικιλόμορφες προκλήσεις που σχετίζονται με την ανάγκη διεκπεραίωσης ολοένα και πιο σύνθετων και εκτενέστερων αποστολών και σχεδιασμού βιώσιμων στρατηγικών μετάβασης ικανών να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις ενός αβέβαιου μέλλοντος.

Οικοδόμηση της ειρήνης

Η οικοδόμηση της ειρήνης στοχεύει να βοηθήσει τις χώρες που εξέρχονται από συγκρούσεις να μειώσουν τον κίνδυνο επανεισόδου και να θέσουν τα θεμέλια για μια διαρκή ειρήνη και ανάπτυξη.

Η οικοδόμηση της ειρήνης περιλαμβάνει σειρά μέτρων για τη μείωση του κινδύνου εκ νέου εμπλοκής της χώρας σε σύγκρουση, μέσω της ενίσχυσης της εθνικής ικανότητας διαχείρισης κρίσεων σε όλα τα επίπεδα, καθώς και για τη θεμελίωση της διαρκούς ειρήνης και ανάπτυξης. Στηριζόμενες στην αρχή του ενστερνισμού της διαδικασίας από την εκάστοτε χώρα, οι στρατηγικές οικοδόμησης της ειρήνης πρέπει να είναι συνεκτικές και προσαρμοσμένες στις ειδικές ανάγκες των ενδιαφερομένων χωρών. Πρέπει επιπλέον να περιλαμβάνουν μια σειρά δράσεων για την επίτευξη των στόχων αυτών.

Η οικοδόμηση της ειρήνης συνεπάγεται τη συμμετοχή ενός μεγάλου αριθμού οργανώσεων του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών, συμπεριλαμβανομένης της Παγκόσμιας Τράπεζας, των περιφερειακών οικονομικών επιτροπών, των μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ) και των τοπικών ομάδων πολιτών. Η οικοδόμηση της ειρήνης διαδραμάτισε πρωταρχικό ρόλο στις επιχειρήσεις των Ηνωμένων Εθνών στη Βοσνία και Ερζεγοβίνη, την Καμπότζη, το Σαλβαδόρ, τη Γουατεμάλα, το Κόσοβο, τη Λιβερία και τη Μοζαμβίκη, και πιο πρόσφατα στο Αφγανιστάν, το Μπουρούντι, το Ιράκ, τη Σιέρα Λεόνε και το Ανατολικό Τιμόρ.

Αναγνωρίζοντας ότι τα Ηνωμένα Έθνη πρέπει να προβλέψουν και να ανταποκριθούν καλύτερα στις προκλήσεις για την οικοδόμηση της ειρήνης, η Παγκόσμια Διάσκεψη του 2005 ενέκρινε τη δημιουργία της Επιτροπής για την Οικοδόμηση της Ειρήνης (CCP). Η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών και το Συμβούλιο Ασφαλείας στα ψηφίσματα σχετικά με την ίδρυση της Επιτροπής για την Οικοδόμηση της Ειρήνης [ψηφίσματα 60/180 και 1645 (2005)] της 20ής

Δεκεμβρίου 2005, ανέθεσαν στην τελευταία την ευθύνη να συγκαλέσει όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη προκειμένου να κινητοποιήσουν πόρους, να προτείνουν ολοκληρωμένες στρατηγικές για την οικοδόμηση της ειρήνης και την ανασυγκρότηση μετά το πέρας των συρράξεων και τη γνωμοδότηση σχετικά με το θέμα.

Η Επιτροπή για την Οικοδόμηση της Ειρήνης είναι ένα διακυβερνητικό συμβουλευτικό όργανο των Ηνωμένων Εθνών που υποστηρίζει τις ειρηνευτικές προσπάθειες σε χώρες που εξέρχονται από συγκρούσεις. Αποτελεί ουσιαστική συμβολή στην ικανότητα της διεθνούς κοινότητας να δρα στο πλαίσιο των περιπτώσεων που σχετίζονται με την οικοδόμηση της ειρήνης. Τα ψηφίσματα της Γενικής Συνέλευσης και του Συμβουλίου Ασφαλείας για την ίδρυση της Επιτροπής Οικοδόμησης της Ειρήνης προβλέπουν επίσης τη δημιουργία Ταμείου για την Οικοδόμηση της Ειρήνης και Γραφείου για την Οικοδόμηση της Ειρήνης.

Εκκαθάριση ναρκοπεδίων και απομάκρυνση των εκρηκτικών κατάλοιπων του πολέμου

Οι νάρκες ξηράς και τα εκρηκτικά κατάλοιπα πολέμου προκαλούν καθημερινά τοθάνατο πολλών ατόμων στην πλειονότητά τους παιδιά, γυναίκες και ηλικιωμένοι. Σε 57 κράτη και 4 εδάφη υπάρχουν διάσπαρτες νάρκες ξηράς και κατάλοιπα εκρηκτικών πολέμου. Αυτή η κατάσταση αποτελεί συνέπεια συγκρούσεων που έχουν διαρκέσει χρόνια, ακόμη και δεκαετίες.

Δώδεκα τμήματα, οργανισμοί, προγράμματα και ταμεία των Ηνωμένων Εθνών συμμετέχουν στα προγράμματα δράσης κατά των ναρκών σε 30 χώρες και τρία εδάφη. Μοιράζονται το όραμα για έναν κόσμο απαλλαγμένο από την απειλή ναρκών και εκρηκτικών κατάλοιπων πολέμου, στον οποίο οι άνθρωποι και οι κοινότητες θα ζουν σε ένα ασφαλές περιβάλλον που ευνοεί την ανάπτυξη και όπου οι ανάγκες των θυμάτων θα ικανοποιούνται.

Οι δράσεις καταπολέμησης των ναρκών καθιστούν δυνατή την πραγματοποίηση περιπολιών από τους κυανόκranους, την παροχή βοήθειας από ανθρωπιστικές οργανώσεις και επιτρέπουν στους πολίτες να ζουν απαλλαγμένοι από το φόβο ότι ένα λάθος θα τους κοστίσει τη ζωή.

Η καταπολέμηση των ναρκών δεν συνίσταται μόνο στην απομάκρυνσή τους, αλλά περιλαμβάνει εξίσου προσπάθειες που στοχεύουν να θέσουν τους πληθυσμούς εκτός κινδύνου, να παράσχουν βοήθεια ώστε τα θύματα να ανακτήσουν την αυτονομία τους και τις δραστηριότητές τους εντός της κοινότητας, καθώς και στη δημιουργία ευκαιριών για διαρκή σταθερότητα και ανάπτυξη. Ο καταμερισμός εργασίας εντός των Ηνωμένων Εθνών καθορίζεται από μια πολιτική που προσδιορίζουν από κοινού τα εν λόγω θεσμικά όργανα. Μεγάλο μέρος του ουσιαστικού

έργου, όπως η εκκαθάριση ναρκοπεδίων και η εκπαίδευση για τον κίνδυνο των ναρκών, διεξάγονται από μη κυβερνητικές οργανώσεις. Ωστόσο, εμπορικές επιχειρήσεις και, σε ορισμένες περιπτώσεις, στρατιωτικοί παρέχουν επίσης υπηρεσίες ανθρωπιστικής δράσης για την καταπολέμηση των ναρκών, χρηματοδοτώντας επιχειρήσεις ή παρέχοντας υπηρεσίες σε ανθρώπους και κοινότητες που έχουν πληγεί από νάρκες και εκρηκτικά κατάλοιπα πολέμου.

Η Υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών για την καταπολέμηση των ναρκών (UNMASS/SLAM) ιδρύθηκε το 1997 και αποτελεί μονάδα του Τμήματος Ειρηνευτικών Επιχειρήσεων. Πρόκειται για το συντονιστικό κέντρο για την καταπολέμηση των ναρκών εντός του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών. Σε συνεργασία με τα τμήματα, τους οργανισμούς, τα ταμεία και τα προγράμματα των Ηνωμένων Εθνών, προσπαθεί να διασφαλίσει την αποτελεσματική, προσανατολισμένη στο μέλλον και συντονισμένη ανταπόκριση των Ηνωμένων Εθνών στο πρόβλημα των ναρκών ξηράς. Στο πλαίσιο της διατήρησης της ειρήνης και των επιχειρήσεων έκτακτης ανάγκης, η Υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών για την καταπολέμηση των ναρκών ιδρύει και διαχειρίζεται κέντρα συντονισμού κατά των ναρκών, σχεδιάζει και διαχειρίζεται επιχειρήσεις, κινητοποιεί πόρους και καθορίζει τις προτεραιότητες για την εξουδετέρωση των ναρκών σε χώρες και εδάφη που καλύπτει.

Η Υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών για την Εξουδετέρωση των Ναρκών έχει σώσει ζωές, έχει προστατεύσει μέσα διαβίωσης και έχει αλλάξει την καθημερινότητα των κοινοτήτων που επλήγησαν από συγκρούσεις.

Οι δράσεις του ΟΗΕ για την εξουδετέρωση των ναρκών βασίζονται σε ένα σταθερό πλαίσιο διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου, συμπεριλαμβανομένης της Σύμβασης για την απαγόρευση της χρήσης, της αποθήκευσης, της παραγωγής και της διακίνησης ναρκών κατά προσωπικού και για την καταστροφή τους, της Σύμβασης για τα πυρομαχικά διασποράς ή της Σύμβασης για την απαγόρευση ή τον περιορισμό χρήσης ορισμένων συμβατικών όπλων. Η Διεθνής Ημέρα για την ευαισθητοποίηση στο πρόβλημα των ναρκών και την βοήθεια στην εξουδετέρωσή τους (4 Απριλίου), αποτελεί μια ευκαιρία να επιστήσουμε την προσοχή στις ανάγκες των θυμάτων ναρκών και εκρηκτικών καταλοίπων πολέμου.

Στις 14 Απριλίου 2015, ο πρώην Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ Μπαν Κι-μουν, όρισε τον Βρετανό ηθοποιό Ντάνιελ Κρεγκ, ο οποίος στον κινηματογράφο ενσαρκώνει το ρόλο του Τζέιμς Μποντ, τον πρώτο πρέσβη των Ηνωμένων Εθνών για την εξάλειψη των ναρκών και εκρηκτικών μηχανισμών.

Γυναίκες και παιδιά σε περιόδους συγκρούσεων

Το 90% των θυμάτων των συγκρούσεων σήμερα αποτελείται από αμάχους, στην πλειοψηφία τους γυναίκες και παιδιά. Συνήθως, οι γυναίκες διαθέτουν λιγότερα μέσα από τους άνδρες για την προστασία τους, καθώς εκείνες και τα παιδιά, συνιστούν, κατά κανόνα την πλειονότητα των προσφύγων ή εκτοπισμένων πληθυσμών.

Οι γυναίκες είναι εκείνες που επανειλημμένα πέφτουν θύματα πολεμικών τακτικών, όπως η σεξουαλική βία. Στις περισσότερες περιπτώσεις παραγκωνίζονται από τις ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις, μολονότι ηγούνται ειρηνικών κινημάτων και αποτελούν πηγή ανάκαμψης της κοινότητας μετά από συγκρούσεις.

Οι κατευθυντήριες γραμμές του έργου του Τμήματος Ειρηνευτικών Επιχειρήσεων όσον αφορά την ισότητα των φύλων και τη διατήρηση της ειρήνης απορρέουν από το ψήφισμα 1325 (2000) του Συμβουλίου Ασφαλείας, το πρώτο ψήφισμα στο οποίο το Συμβούλιο αντιμετώπισε τις δυσανάλογες και πολύ ιδιαίτερες επιπτώσεις των ένοπλων συγκρούσεων στις γυναίκες. Το ψήφισμα 1325 (2000) υπογραμμίζει τη σημασία της πλήρους και ενεργούς συμμετοχής των γυναικών, επί ίσοις όροις, στην πρόληψη και επίλυση των συγκρούσεων, καθώς και στην οικοδόμηση και διατήρηση της ειρήνης.

Καλεί τα Κράτη Μέλη να διασφαλίσουν ότι οι γυναίκες συμμετέχουν πλήρως και ισότιμα με τους άνδρες, σε όλες τις προσπάθειες για τη διατήρηση και την προαγωγή της ειρήνης και της ασφάλειας και καλεί όλους τους παράγοντες να αυξήσουν τη συμμετοχή των γυναικών λαμβάνοντας, επίσης, υπόψη την ισότητα των φύλων σε όλους τους τομείς της οικοδόμησης της ειρήνης.

Σε συνέχεια του εν λόγω κειμένου, το Συμβούλιο Ασφαλείας υιοθέτησε το ψήφισμα 1889 (2009), το οποίο καλεί για την περαιτέρω ενίσχυση της συμμετοχής των γυναικών στις ειρηνευτικές διαδικασίες και τη διαμόρφωση δεικτών με σκοπό την καταμέτρηση της προόδου στην εφαρμογή του ψηφίσματος 1325 (2000). Αναγνωρίζοντας τις επιπτώσεις της σεξουαλικής βίας κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων στη διατήρηση της ειρήνης και της ασφάλειας, το Συμβούλιο Ασφαλείας υιοθέτησε επίσης το ψήφισμα 1820 (2008), στο οποίο καταδεικνύεται η σύνδεση της σεξουαλικής βίας ως τακτικής πολέμου με τα ζητήματα που αφορούν τις γυναίκες, την ειρήνη και την ασφάλεια. Το ψήφισμα 1888 (2009) καθιστά τις ειρηνευτικές αποστολές αρμόδιες για την προστασία των γυναικών και των παιδιών από τη σεξουαλική βία κατά τη διάρκεια ένοπλων συγκρούσεων και καλεί τον Γενικό Γραμματέα να ορίσει Ειδικό Εκπρόσωπο για την καταπολέμηση της σεξουαλικής βίας σε ένοπλες συγκρούσεις.

Οι συγκρούσεις έχουν δυσανάλογες επιπτώσεις και στα παιδιά. Πολλά από αυτά πέφτουν θύματα απαγωγής, βιασμού, υποχρεωτικής στρατολόγησης, σκοτώνονται, τραυματίζονται ή γίνονται αντικείμενο αμέτρητων μορφών εκμετάλλευσης. Το Συμβούλιο Ασφαλείας έχει εκφράσει την ανησυχία του για το εν λόγω ζήτημα από το 1999, ενώ το ζήτημα της προστασίας των παιδιών σε ένοπλες συγκρούσεις εμπίπτει στην αρμοδιότητα των ειρηνευτικών επιχειρήσεων από το 2001. Η Γενική Συνέλευση αποφάσισε τη δημιουργία της θέσης του Ειδικού Αντιπροσώπου του Γενικού Γραμματέα για την προστασία των παιδιών σε ένοπλες συγκρούσεις, υπογραμμίζοντας τις δυσανάλογες επιπτώσεις του πολέμου στα παιδιά.

Ειρηνική χρήση του έξω-ατμοσφαιρικού χώρου

Οι προσπάθειες των Ηνωμένων Εθνών για την αποκλειστική χρήση του διαστήματος για ειρηνικούς σκοπούς άρχισαν το 1957, μήνες πριν τεθεί σε τροχιά γύρω από τη Γη ο πρώτος τεχνητός δορυφόρος. Το Γραφείο των Ηνωμένων Εθνών για τις Υποθέσεις Διαστήματος είναι το αρμόδιο όργανο των Ηνωμένων Εθνών για την προώθηση της διεθνούς συνεργασίας για την ειρηνική χρήση του διαστήματος. Αποτελεί τμήμα του Γραφείου των Ηνωμένων Εθνών στη Βιέννη και παρέχει τη γραμματειακή υποστήριξη της μοναδικής επιτροπής που συγκροτήθηκε από τη Γενική Συνέλευση με αποκλειστικό σκοπό τη διεθνή συνεργασία για την ειρηνική χρήση του διαστήματος: την Επιτροπή για την ειρηνική χρήση του έξω-ατμοσφαιρικού χώρου.

3. ΠΑΡΑΘΕΣΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

La paix et la sécurité

L'ONU a été créée à la fin de la Seconde Guerre mondiale pour préserver les générations futures du fléau de la guerre et l'un de ses principaux buts est de maintenir la paix et la sécurité internationales.

Le Conseil de sécurité

Le Conseil de sécurité est compétent au premier chef pour constater l'existence d'une menace contre la paix ou d'un acte d'agression. Il invite les parties à un différend à le régler par des moyens pacifiques et recommande les méthodes d'ajustement et les termes de règlement qu'il juge appropriés. Dans certains cas, il peut imposer des sanctions, voire autoriser l'emploi de la force pour maintenir ou rétablir la paix et la sécurité internationales.

Lorsqu'il est saisi d'une plainte faisant état d'une menace contre la paix, le Conseil de sécurité commence, en règle générale, par inviter les parties à régler leur différend par des moyens pacifiques. Il peut énoncer les principes auxquels devra se conformer un éventuel règlement, ordonner des mesures d'enquête et de médiation dans certains cas, envoyer une mission, nommer des envoyés spéciaux ou demander au Secrétaire général d'user de ses bons offices pour parvenir à un règlement pacifique du différend.

Lorsqu'un différend débouche sur des hostilités, le Conseil de sécurité de l'ONU a pour priorité de mettre fin le plus rapidement possible à celles-ci. Dans ce cas, il peut ordonner un cessez-le-feu, ce qui peut prévenir une aggravation du conflit; ou déployer sur le terrain des observateurs militaires ou une force de maintien de la paix afin d'aider à réduire les tensions, de séparer les forces en présence et de rétablir le calme pour faciliter la recherche d'un règlement pacifique.

Si cela ne suffit pas, le Conseil de sécurité peut décider de prendre des mesures d'imposition de la paix, parmi lesquelles des sanctions économiques, un embargo sur les armes, des restrictions et pénalités financières et des interdictions de voyager; la rupture des relations diplomatiques, un blocus ou des mesures collectives d'ordre militaire.

L'Assemblée générale

L'Assemblée générale est le principal organe délibérant, décisionnaire et représentatif des Nations Unies. Composée des 193 États Membres de l'Organisation, elle constitue une

instance unique de discussion multilatérale pour les problèmes internationaux, y compris les questions liées au maintien de la paix et de la sécurité internationales.

L'Assemblée générale joue un rôle clef dans le financement des opérations de maintien de la paix.

Résolution « L'union pour le maintien de la paix »

Conformément à la résolution 377 (V) : « L'union pour le maintien de la paix », adoptée par l'Assemblée générale en novembre 1950, l'Assemblée générale peut agir si le Conseil de sécurité s'abstient de le faire par suite du vote négatif d'un de ses membres permanents. Tel pourrait être le cas s'il existe une menace contre la paix, une rupture de la paix ou un acte d'agression. L'Assemblée générale pourrait examiner la question en vue de formuler des recommandations aux États Membres pour qu'ils adoptent des mesures collectives en vue de maintenir ou de rétablir la paix et la sécurité internationales.

Le Secrétaire général

En vertu de la Charte des Nations Unies, le Secrétaire général peut attirer l'attention du Conseil de sécurité sur toute affaire qui, à son avis, pourrait mettre en danger le maintien de la paix et de la sécurité internationales. L'un des rôles essentiels du Secrétaire général est d'user de ses « bons offices », c'est-à-dire de se prévaloir de son indépendance, de son impartialité et de son intégrité pour faire, publiquement et en privé, des démarches propres à empêcher l'apparition, l'aggravation ou l'extension des conflits internationaux. Le Secrétaire général fournit ses bons offices aux parties en conflit, que ce soit personnellement ou par l'entremise des agents diplomatiques qu'il envoie dans les zones de tension, à n'importe quel endroit du monde.

La prévention des conflits

Le moyen le plus efficace de réduire les souffrances et le coût massif des conflits est de les empêcher. L'ONU joue un rôle important dans la prévention des conflits en ayant recours à la diplomatie, aux bons offices et à la médiation. L'Organisation utilise en particulier des envoyés spéciaux et des missions politiques sur le terrain.

Diplomatie préventive

On entend par « diplomatie préventive » les mesures diplomatiques prises pour empêcher les différends de dégénérer en conflits et pour limiter la propagation des conflits lorsqu'ils éclatent. La diplomatie préventive peut englober une intervention du Conseil de sécurité, du

Secrétaire général et d'autres acteurs pour décourager le recours à la violence dans des situations critiques. L'Organisation des Nations Unies travaille également en partenariat avec des organisations régionales afin de mettre un terme à des conflits en cours et d'empêcher que de nouvelles crises ne se déclarent ou n'empirent.

Désarmement

L'Assemblée générale, aux côtés d'autres organes des Nations Unies et avec le soutien du Bureau des affaires de désarmement, travaille au désarmement et à la non-prolifération des armes nucléaires, chimiques, biologiques et d'autres armes de destruction massive, ainsi que des armes conventionnelles afin de promouvoir la paix et la sécurité internationales. Le Salvador, le Libéria, le Sierra Leone ou le Timor-Leste font, par exemple, partie des pays où les efforts de l'ONU ont permis la démobilisation d'anciens combattants, ainsi que la collecte et la destruction de leurs armes dans le cadre d'un accord de paix général. Détruire les armes d'hier est la meilleure façon d'éviter leur utilisation dans les conflits de demain.

Prévention du génocide et responsabilité de protéger

La prévention du génocide suppose la répartition des responsabilités et la collaboration entre les États concernés et la communauté internationale. L'obligation de prévenir et de mettre fin au génocide et aux atrocités de masse incombe avant tout aux États mais la communauté internationale a aussi un rôle à jouer, auquel la souveraineté n'est pas opposable. Le principe de souveraineté ne peut plus être invoqué par l'État pour refuser toute ingérence extérieure; dorénavant, il met à sa charge la responsabilité d'assurer le bien-être de sa population. Consacré par l'article premier de la Convention pour la prévention et la répression du crime de génocide (1948), il s'incarne dans les notions de « souveraineté responsable » et de « responsabilité de protéger ».

Le Conseiller spécial du Secrétaire général pour la prévention du génocide est notamment chargé de recueillir toutes les informations concernant des violations graves et massives des droits de l'homme et du droit international humanitaire, fondées sur l'origine ethnique et la race et qui, si rien n'est fait pour les prévenir ou les faire cesser, comportent un risque de génocide. Son mandat consiste également à faire office de mécanisme d'alerte rapide pour le Secrétaire général, et par son intermédiaire, pour le Conseil de sécurité, en portant à leur attention toute situation présentant un risque de génocide. Il travaille aussi à formuler des recommandations au Conseil de sécurité, par l'intermédiaire du Secrétaire général, sur les mesures visant à prévenir ou à faire cesser tout génocide.

Le maintien de la paix

L'activité de maintien de la paix de l'ONU aide les pays déchirés par des conflits à créer les conditions du retour à une paix durable. Une opération de maintien de la paix se compose de personnel militaire, de policiers et de civils. Ensemble, ils travaillent à renforcer la sécurité et à appuyer les processus politiques devant mener à la consolidation de la paix.

Les opérations de maintien de la paix de l'ONU ont commencé en 1948 lorsque le Conseil de sécurité a autorisé le déploiement d'observateurs militaires au Moyen-Orient. Le rôle de la mission était de surveiller l'application de l'Accord d'armistice entre Israël et ses voisins arabes, opération ultérieurement connue sous le nom d'Organisme des Nations Unies pour la surveillance de la trêve (ONUST). Depuis lors, l'ONU a déployé 69 opérations de maintien de la paix.

Avec la fin de la guerre froide, le contexte stratégique des opérations de maintien de la paix a radicalement changé et le nombre d'opérations a rapidement augmenté. La nature des conflits a également changé avec le temps. De plus en plus, les opérations de maintien de la paix, dont le but initial était de faciliter le règlement de conflits entre États, ont été déployées pour faire face à des conflits intra-étatiques et à des guerres civiles.

De plus en plus fréquemment, les Casques bleus de l'ONU ont été amenés à entreprendre des tâches complexes extrêmement diverses :

- contribuer à la mise en place d'institutions de gouvernance durables;
- surveiller le respect des droits de l'homme;
- aider à la réforme du secteur de la sécurité;
- faciliter le désarmement, la démobilisation et la réintégration des anciens combattants.

Des missions ont notamment été déployées en Angola, au Cambodge, au Salvador, au Mozambique et en Namibie pour mettre en oeuvre des accords de paix complexes, stabiliser la sécurité, réorganiser l'armée et la police, appuyer l'élection de nouveaux gouvernements et mettre sur pied des institutions démocratiques.

Les succès qui, d'une façon générale, avaient marqué les missions précédentes, ont conduit à attendre des opérations de maintien de la paix de l'ONU plus qu'elles ne pouvaient donner. Dans les années 90, l'ONU s'est engagée sur la voie des réformes pour être capable de gérer plus efficacement ses missions sur le terrain.

Au cours des dix années suivantes, le Conseil de sécurité a mis en place d'importantes opérations complexes de maintien de la paix dans plusieurs pays d'Afrique : en République démocratique du Congo, en Sierra Leone, au Libéria, au Burundi, en Côte d'Ivoire, au Soudan - dans le sud du Soudan (MINUS), au Darfour, à Abyei, au Soudan du Sud, en Érythrée/Éthiopie, au Tchad ou en République centrafricaine.

Depuis, les opérations de maintien de la paix de l'ONU ont été plus que jamais sollicitées, de plus en plus appelées à opérer dans des environnements lointains, incertains et dans des contextes politiques extrêmement instables. Elles ont été confrontées à des défis extrêmement divers — liés à la nécessité de mener à bien des missions toujours plus complexes, plus vastes et plus onéreuses et de concevoir des stratégies de transition viables pour répondre aux exigences d'un avenir incertain.

La consolidation de la paix

La consolidation de la paix vise à aider les pays qui émergent d'un conflit, à réduire le risque d'y replonger et à jeter les fondations d'une paix durable et du développement.

La consolidation de la paix comprend un éventail de mesures visant à réduire le risque de retomber dans un conflit, par le renforcement à tous les niveaux des capacités nationales de gestion de crise, et à établir les fondations d'une paix et d'un développement durables. Les stratégies de consolidation de la paix doivent être cohérentes et adaptées aux besoins spécifiques des pays concernés, fondées sur le principe de l'appropriation du processus par le pays en question, et doivent inclure une série d'actions visant à atteindre ces objectifs.

La consolidation de la paix implique l'intervention d'un large éventail d'organisations du Système des Nations Unies, dont notamment la Banque mondiale, les commissions économiques régionales, les organisations non gouvernementales (ONG) et les groupes de citoyens locaux. La consolidation de la paix a joué un rôle de premier plan dans les opérations de l'ONU en Bosnie-Herzégovine, au Cambodge, au Salvador, au Guatemala, au Kosovo, au Libéria ou au Mozambique, et plus récemment en Afghanistan, au Burundi, en Iraq, en Sierra Leone et au Timor-Leste.

Reconnaissant que les Nations Unies doivent mieux anticiper et relever les défis de la consolidation de la paix, le Sommet mondial de 2005 a approuvé la création de la Commission de consolidation de la paix (CCP). Dans les résolutions portant création de la Commission de consolidation de la paix [résolutions 60/180 et 1645 (2005)] du 20 décembre 2005, l'Assemblée

générale des Nations Unies et le Conseil de sécurité l'ont notamment chargée de réunir tous les intéressés afin qu'ils mobilisent des ressources, proposer des stratégies intégrées aux fins de la consolidation de la paix et du relèvement après les conflits et donner des avis en la matière.

La CCP est un organe consultatif intergouvernemental de l'ONU qui appuie les efforts de paix dans les pays sortant d'un conflit. Elle constitue un apport essentiel à la capacité de la communauté internationale à agir dans le cadre du vaste agenda de la paix.

Les résolutions de l'Assemblée générale et du Conseil de sécurité établissant la Commission de consolidation de la paix ont également prévu la création d'un Fonds pour la consolidation de la paix et d'un Bureau d'appui à la consolidation de la paix.

Déminage et enlèvement des restes explosifs de guerre

Les mines terrestres et les restes explosifs de guerre font chaque jour des victimes, pour la plupart des enfants, des femmes et des personnes âgées. Dans le monde, 57 États et 4 territoires sont encore contaminés par les mines et autres restes explosifs de guerre. Cette situation est la conséquence de conflits qui ont duré des années, voire des décennies.

Douze départements, organismes, programmes et fonds des Nations Unies jouent un rôle dans les programmes d'action antimines dans 30 pays et trois territoires. Ils ont en commun une vision d'un monde libéré de la menace des mines terrestres et des restes explosifs de guerre, dans lequel les personnes et les communautés vivent dans un environnement sans risque propice au développement et où les besoins des victimes sont satisfaits.

Les activités de lutte antimines permettent aux Casques bleus de mener à bien leurs patrouilles, aux organismes humanitaires de fournir une assistance et aux citoyens de vivre sans avoir peur qu'un seul faux pas ne leur coûte la vie.

La lutte antimines ne consiste pas simplement à retirer des mines mais englobe également des efforts visant à mettre les populations hors de danger, à aider les victimes à recouvrer leur autonomie et leur activité au sein de la collectivité et à créer les possibilités de stabilité et de développement durables. Une politique définie conjointement par ces institutions détermine la répartition du travail au sein des Nations Unies. Une grande partie du travail effectif, comme le déminage et l'éducation aux risques liés aux mines, est effectuée par des organisations non gouvernementales. Toutefois, des sous-traitants commerciaux et, dans certaines situations, des militaires fournissent également des services d'action humanitaire antimines en finançant des

opérations ou en offrant des services aux personnes et aux communautés affectées par les mines terrestres et les restes explosifs de guerre.

Établie en 1997, le Service de la lutte antimines des Nations Unies (UNMASS/SLAM) est une division du Département des opérations de maintien de la paix. C'est le centre de coordination de la lutte antimines au sein du système des Nations Unies. Il s'efforce, en collaborant avec les départements, institutions, fonds et programmes des Nations Unies, de faire en sorte que la réponse des Nations Unies au problème des mines terrestres soit efficace, prospective et coordonnée. Dans les contextes du maintien de la paix et des opérations d'urgence, le SLAM met en place et gère des centres de coordination de la lutte antimines, planifie et gère les opérations, mobilise les ressources et fixe les priorités de la lutte antimines dans les pays et territoires qu'il dessert.

Le Service de lutte antimines de l'ONU a sauvé des vies et protégé les moyens de subsistance et changé le quotidien de communautés déchirées par les conflits.

Les activités de lutte antimines de l'ONU reposent sur un solide cadre de droit international humanitaire, dont la Convention sur l'interdiction de l'emploi, du stockage, de la production et du transfert des mines antipersonnel et sur leur destruction, la Convention sur les armes à sous-munitions, la Convention sur l'interdiction ou la limitation de l'emploi de certaines armes classiques.

La Journée internationale pour la sensibilisation au problème des mines et l'assistance à la lutte antimines (4 avril) est l'occasion d'attirer l'attention sur les besoins des victimes des mines et des restes explosifs de guerre.

Le 14 avril 2015, l'ancien Secrétaire général de l'ONU, M. Ban Ki-moon, a désigné l'acteur britannique Daniel Craig, qui incarne notamment James Bond au cinéma, comme premier Mandataire mondial des Nations Unies pour l'élimination des mines et engins explosifs.

Les femmes et les enfants en période de conflits

Dans les conflits contemporains, 90 % des victimes sont des civils, dont la plupart des femmes et des enfants. Les femmes disposent souvent de moins de moyens que les hommes pour se protéger. Avec les enfants, elles constituent généralement la majorité des populations réfugiées ou déplacées. Elles sont la cible récurrente de tactiques guerrières comme la violence sexuelle. Elles sont le plus souvent tenues à l'écart des négociations de paix, bien qu'elles soient à la tête de mouvements pacifiques et à l'origine du relèvement communautaire à l'issue des conflits.

Les grandes lignes du travail du Département des opérations de maintien de la paix en ce qui concerne l'égalité des sexes et le maintien de la paix découlent de la résolution 1325 (2000) du Conseil de sécurité, la première dans laquelle le Conseil a traité de l'impact disproportionné et tout à fait particulier des conflits armés sur les femmes. La résolution 1325 (2000) souligne l'importance d'une pleine participation active des femmes, dans des conditions d'égalité, à la prévention et au règlement des conflits, ainsi qu'à l'édification et au maintien de la paix. Elle appelle les États Membres à faire en sorte que les femmes participent pleinement, sur un pied d'égalité avec les hommes, à tous les efforts visant à maintenir la paix et à favoriser la paix et la sécurité et invite instamment tous les acteurs à accroître la participation des femmes et à prendre en compte la parité des sexes dans tous les domaines de la consolidation de la paix.

Dans le prolongement de ce texte, le Conseil de sécurité a adopté la résolution 1889 (2009), qui appelle à renforcer encore la participation des femmes aux processus de paix et à concevoir des indicateurs permettant de mesurer les progrès accomplis dans la mise en œuvre de la résolution 1325 (2000). Reconnaisant l'impact que la violence sexuelle dans les conflits a sur le maintien de la paix et de la sécurité, le Conseil de sécurité a également adopté la résolution 1820 (2008) qui fait clairement le lien entre la violence sexuelle en tant que tactique de guerre et les questions concernant les femmes, la paix et la sécurité. La résolution 1888 (2009) charge les missions de maintien de la paix de protéger les femmes et les enfants des violences sexuelles dans les conflits armés et prie le Secrétaire général de désigner un Représentant spécial chargé de la lutte contre les violences sexuelles dans les conflits armés.

Les conflits affectent également les enfants de manière disproportionnée. Nombre d'entre eux sont victimes d'enlèvements, de viols, sont enrôlés de force, sont tués, blessés ou exploités sous d'innombrables formes. Le Conseil de sécurité se préoccupe de cette question depuis 1999 et la protection des enfants en période de conflit armé est une question qui fait partie du mandat des opérations de maintien de la paix depuis 2001. Un mandat de Représentant spécial du Secrétaire général pour le sort des enfants en temps de conflit armé a été créé par l'Assemblée générale (résolution A/RES/51/77), mettant en relief les effets disproportionnés de la guerre sur les enfants.

Utilisation pacifique de l'espace extra-atmosphérique

Les efforts déployés par l'ONU en vue de réserver l'espace à des fins pacifiques ont commencé en 1957, des mois avant que le premier satellite artificiel ne soit mis en orbite autour de la

Terre. Le Bureau des affaires spatiales des Nations Unies est l'organe de l'ONU chargé de favoriser la coopération internationale aux fins des utilisations pacifiques de l'espace. Il fait partie de l'Office des Nations Unies à Vienne et assure le secrétariat de l'unique comité institué par l'Assemblée générale pour traiter exclusivement de la coopération internationale aux fins des utilisations pacifiques de l'espace : le Comité des utilisations pacifiques de l'espace extra-atmosphérique.

4. ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Το παρόν κείμενο βρίσκεται δημοσιευμένο στην επίσημη ιστοσελίδα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) ή Ηνωμένα Έθνη, ιδρύθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1945 από 51 χώρες οι οποίες δεσμεύτηκαν να διατηρήσουν την ειρήνη μέσα από τη διεθνή συνεργασία και τη συλλογική ασφάλεια. Πρόδρομος των Ηνωμένων Εθνών ήταν η Κοινωνία των Εθνών, η οποία ιδρύθηκε μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, το 1919 στο πλαίσιο της Συνθήκης των Βερσαλλιών με στόχο «την προώθηση της διεθνούς συνεργασίας και την επίτευξη της ειρήνης και της ασφάλειας». Σήμερα, σχεδόν κάθε έθνος του κόσμου ανήκει στον ΟΗΕ, αφού αριθμεί 193 Κράτη Μέλη. Όταν τα κράτη γίνονται Μέλη του ΟΗΕ, συμφωνούν να αποδεχθούν τις υποχρεώσεις που προβλέπονται από τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ, τη διεθνή δηλαδή σύμβαση που περιγράφει τις βασικές αρχές των διεθνών σχέσεων. Σύμφωνα με τον Χάρτη, τα Ηνωμένα Έθνη έχουν τέσσερις σκοπούς: Τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των εθνών, τη συνεργασία για την επίλυση των διεθνών προβλημάτων, την προώθηση του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την εναρμόνιση των δράσεων των κρατών. Ο ΟΗΕ δεν είναι μια παγκόσμια κυβέρνηση και δεν νομοθετεί. Παρέχει ωστόσο τα μέσα για την επίλυση διεθνών συγκρούσεων και διαμορφώνει πολιτικές σε θέματα που μας αφορούν όλους. Στα Ηνωμένα Έθνη, όλα τα Κράτη Μέλη, μεγάλα και μικρά, πλούσια και φτωχά, με διαφορετικές πολιτικές απόψεις και κοινωνικά συστήματα, έχουν μια φωνή και μια ψήφο.

Το κείμενο πηγή λοιπόν, έχει συνταχθεί στη γαλλική, η οποία αποτελεί μία από τις 6 επίσημες γλώσσες του ΟΗΕ, και πραγματεύεται την ειρήνη και την ασφάλεια. Συγκεκριμένα, σε πρώτο στάδιο αναφέρεται στο Συμβούλιο Ασφαλείας και στο εύρος των αρμοδιοτήτων του σε περίπτωση καταγγελίας για απειλή της ειρήνης, καθώς και στην αντίδραση και τα μέτρα που αυτό λαμβάνει εάν μια διαμάχη καταλήξει τελικά σε εχθροπραξίες. Έπειτα, γίνεται λόγος για την Γενική Συνέλευση, που αποτελεί ανώτατο όργανο διαβουλεύσεων, καθώς και για το διαχρονικό ψήφισμα του Οργανισμού «Ενωμένοι για τη διατήρηση της ειρήνης». Στη συνέχεια, προσδιορίζεται η συμβολή του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ στη διατήρηση της ειρήνης και η προσφορά των «καλών υπηρεσιών» του για το σκοπό αυτό. Η πρόληψη συγκρούσεων και η προληπτική διπλωματία είναι επίσης δυο θέματα τα οποία αναλύονται στο πρωτότυπο, καθώς και ο αφοπλισμός, ο οποίος έγκειται στον περιορισμό των διάφορων όπλων μαζικής καταστροφής.

Η πρόληψη γενοκτονίας, η δράση του ΟΗΕ για τη διατήρηση της ειρήνης, οι ειρηνευτικές επιχειρήσεις του Οργανισμού και η ουσιώδης συμβολή τους αναλύονται και αυτές στο κείμενο. Αναφορά γίνεται, επιπλέον, στην οικοδόμηση της ειρήνης, κυρίως σε χώρες που εξέρχονται από συγκρούσεις, με σκοπό την θεμελίωση της κοινωνικής –και όχι μόνο- ανάπτυξης. Στο κείμενο, δίνεται ακόμη βαρύτητα στη σημαντική δράση της εκκαθάρισης ναρκοπεδίων και η απομάκρυνση εκρηκτικών κατάλοιπων, καθώς και πληροφορίες για την τύχη των γυναικών και παιδιών σε περιόδους συγκρούσεων. Τέλος, γίνεται αναφορά στη προσπάθεια των Ηνωμένων Εθνών για ειρηνική χρήση του έξω-ατμοσφαιρικού χώρου.

Στο *Text Analysis in Translation* (1989/1991) της Christiane Nord παρουσιάζεται ένα διεξοδικό λειτουργικό μοντέλο, το οποίο ενσωματώνει στοιχεία της κειμενικής ανάλυσης και εξετάζει την οργάνωση του κειμένου στο επίπεδο της πρότασης. Η Nord διαχωρίζει το μεταφραστικό προϊόν (και τη διαδικασία σε δύο είδη: την τεκμηριωτική μετάφραση, που «χρησιμεύει ως τεκμήριο της επικοινωνίας, στο πλαίσιο της κουλτούρας-στόχου, ανάμεσα στον συγγραφέα και το δέκτη του ΚΠ» (Nord 1991: 72) και αφορά κυρίως λογοτεχνικά κείμενα και έπειτα, την εργαλειακή μετάφραση. Η εργαλειακή μετάφραση «χρησιμεύει ως ανεξάρτητο εργαλείο μετάδοσης του μηνύματος με μια νέα επικοινωνιακή δράση στην κουλτούρα-στόχο και αποσκοπεί να εκπληρώσει τον επικοινωνιακό της σκοπό χωρίς ο δέκτης να συνειδητοποιεί ότι διαβάζει ή ακούει ένα κείμενο που, με διαφορετική μορφή, είχε χρησιμοποιηθεί προηγουμένως σε διαφορετική επικοινωνιακή κατάσταση» (Nord 1991: 73). Με άλλα λόγια, οι δέκτες του μεταφράσματος, το διαβάζουν σαν να ήταν ένα ΚΠ γραμμένο στη δική τους γλώσσα. Υπάρχει ενδεχόμενο η λειτουργία να είναι η ίδια τόσο για το ΚΠ όσο και για το μετάφρασμα (Munday 2004: 137). Το είδος της μετάφρασης που εφαρμόστηκε κατά τη μεταφραστική διαδικασία του άρθρου είναι εργαλειακή.

Στο βιβλίο της *Translating as a Purposeful Activity* η Nord προτείνει ένα μοντέλο που ενέχει την ανάλυση μιας πολύπλοκης σειράς αλληλένδετων εξωκειμενικών συντελεστών (Nord 1991: 35-78) και ενδοκειμενικών γνωρισμάτων (Nord 1991: 79-129) στο ΚΠ. Σύμφωνα με την Nord, υπάρχουν τρία βασικά στοιχεία που είναι ιδιαίτερα χρήσιμα για την δημιουργία μιας πετυχημένης μετάφρασης. Αυτά είναι:

1. Η σημασία της μεταφραστικής εντολής (ή «μεταφραστικής οδηγίας»)
2. Ο ρόλος της ανάλυσης του ΚΠ
3. Η λειτουργική ιεραρχία των μεταφραστικών προβλημάτων

Αυτό είναι και το πρότυπο ανάλυσης που εφαρμόστηκε και για την μετάφραση του κειμένου “**La paix et la sécurité**”.

4.1 ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

Αναφορικά με την σημασία της μεταφραστικής εντολής (Nord 1997: 59-62): Ο μεταφραστής πρέπει να συγκρίνει τη φυσιογνωμία του ΚΠ με εκείνη του μεταφράσματος, όπως αυτές προσδιορίζονται στην εντολή, ώστε να διαπιστώσει σε ποια σημεία ενδέχεται να αποκλίνουν τα δύο κείμενα. Η μεταφραστική εντολή πρέπει να παρέχει τις ακόλουθες πληροφορίες και για τα δύο κείμενα:

- τις επιδιωκόμενες κειμενικές λειτουργίες: Με βάση το εργαλειακό μοντέλο του Karl Bühler (1934, organon model), το ΚΠ επιτελεί αναφορική λειτουργία, αφού ο σκοπός του είναι να ενημερώσει τους αναγνώστες για τη δράση του Οργανισμού, το πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του, καθώς και τα όργανα που έχει θεσπίσει με σκοπό την εδραίωση της διεθνούς ειρήνης. Η αναφορική λειτουργία ενός εκφωνήματος εμπεριέχει την αναφορά στα αντικείμενα και φαινόμενα του πραγματικού κόσμου ή κάποιου άλλου, ενδεχομένως φανταστικού. Μπορεί να αναλυθεί σύμφωνα με τη φύση του αντικειμένου του εξωτερικού κόσμου ή του αντικειμένου αναφοράς. Αν το αντικείμενο αναφοράς είναι ένα γεγονός ή μια κατάσταση άγνωστα στον δέκτη, τότε η κειμενική λειτουργία μπορεί να είναι η πληροφόρηση του αναγνώστη (Nord 2014: 98). Επιπλέον, το ΚΠ επιτελεί την εκφραστική λειτουργία. Σε αντίθεση με την κειμενική τυπολογία της Reiss, όπου η εκφραστική λειτουργία περιορίζεται στην αισθητική πλευρά των λογοτεχνικών ή ποιητικών κειμένων, στο μοντέλο της Nord η εκφραστική λειτουργία αναφέρεται στη στάση του πομπού απέναντι στα αντικείμενα και φαινόμενα του κόσμου. Μπορεί να υποδιαιρεθεί ανάλογα με αυτό που επιδιώκει κάποιος να εκφράσει. (Nord 2014: 101).
- τους αναγνώστες: Το αναγνωστικό κοινό του ΚΠ, πιθανόν είναι ακαδημαϊκοί ή φοιτητές σε κάποιον νομικοπολιτικό κλάδο, ή και απλοί πολίτες που θέλουν να πληροφορηθούν για τη δράση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, στο πεδίο της παγκόσμιας ειρήνης και ασφάλειας.
- τον χρόνο και την τοποθεσία πρόσληψης του κειμένου: Η τοποθεσία πρόσληψης του συγκεκριμένου κειμένου, είναι ο διαδικτυακός τόπος του Οργανισμού, προσβάσιμος και ανοιχτός σε όλους. Δεδομένου ότι ΟΗΕ αποτελεί έναν οργανισμό που το 2020 θα κλείσει

τα 75 του χρόνια, και πρεσβεύει από την ίδρυσή του τις αρχές αυτές, ο χρόνος σύνταξης του κειμένου δεν έχει καθοριστεί.

- το μέσο: Το ΚΠ είναι αναρτημένο στην επίσημη ιστοσελίδα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και συνοδεύεται -όπως συνηθίζεται στους ιστότοπους- από εικόνες. Ωστόσο, το ΚΠ και το παρόν μετάφρασμα διαφέρουν σε ορισμένα σημεία, κυρίως σε συντακτικό επίπεδο, με σκοπό την ευκολότερη κατανόηση του νοήματος στα ελληνικά, αφού γαλλική και ελληνική έχουν διαφορετικούς κανόνες σύνταξης.
- το κίνητρο: Το ΚΠ έχει σκοπό, όπως προαναφέρθηκε, κατά κύριο λόγο την ενημέρωση του αναγνώστη για ένα θέμα υψίστης σημασίας, τόσο για τον ίδιο τον ΟΗΕ, όσο και για τις κοινωνίες των πολιτών, σε τοπικό και διεθνές επίπεδο. Ο συντάκτης του κειμένου αναλύει και επεξηγεί έννοιες όπως το Συμβούλιο Ασφαλείας και η Γενική Συνέλευση και τη δράση αυτών. Το μετάφρασμα επιδιώκει να πραγματοποιήσει το ίδιο για τους αναγνώστες του.

4.2 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ

Η ανάλυση του κειμένου-πηγή καθοδηγεί τη μεταφραστική διαδικασία, καθώς παρέχει τη βάση για τη λήψη αποφάσεων σχετικά με τα ακόλουθα ζητήματα: κατά πόσο είναι εφικτή η ανατεθείσα μετάφραση, ποιες μονάδες του κειμένου-πηγής συνδέονται με μια λειτουργική μετάφραση και ποια μεταφραστική στρατηγική θα οδηγήσει σε ένα κείμενο-στόχο που θα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του πακέτου των μεταφραστικών οδηγιών (Nord 2014: 142).

Η σύγκριση των επιδιωκόμενων λειτουργιών του ΚΠ και του παρόντος μεταφράσματος οδηγεί στο συμπέρασμα ότι τόσο το ΚΠ όσο και το μετάφρασμα επιδιώκουν την αναφορική λειτουργία. Αυτό συμβαίνει με σκοπό να αντιληφθούν οι αναγνώστες τη συμβολή του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών στον τομέα της ειρήνης και της ασφάλειας, η οποία είναι αδιάκοπη και χωρίς διακρίσεις.

Συγκρίνοντας τους αναγνώστες του ΚΠ και του μεταφράσματος κατανοεί κανείς ότι έχουν κοινό μορφωτικό υπόβαθρο. Αυτό σημαίνει πως έχουν κοινό ενδιαφέρον για την δράση ενός από τους σημαντικότερους και παγκόσμιας εμβέλειας διεθνούς Οργανισμού. Ανήκουν είτε σε κάποιον επαγγελματικό κλάδο, για παράδειγμα των νομικών και πολιτικών επιστημών, είτε είναι φοιτητές των τομέων αυτών, καθώς πολλά από τα ψηφίσματα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών

αποτελούν θεμελιώδεις αποφάσεις του σύγχρονου κόσμου, όπως για παράδειγμα το ψήφισμα «Ενωμένοι για την ειρήνη». Θα μπορούσε ωστόσο, να είναι ακόμα και απλοί πολίτες που επιθυμούν να ενημερωθούν και να διευρύνουν τους ορίζοντές τους σχετικά με τον ΟΗΕ και τη συμβολή του στον τομέα της παγκόσμιας ειρήνης.

Το ΚΠ, όπως προανέφερα, βρίσκεται αναρτημένο στον επίσημο δικτυακό τόπο του ΟΗΕ (www.un.org) ο οποίος, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει διάφορες θεματικές που αφορούν τις σύγχρονες κοινωνίες, όπως η ειρήνη και η ασφάλεια, η κλιματική αλλαγή, η ισότητα των φύλων και άλλα. Το μετάφρασμα, εφόσον εγκριθεί από την Επιτροπή Εποπτείας, θα δημοσιευτεί με τον ίδιο σκοπό και στον ελληνικό δικτυακό τόπο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (www.unric.org), η οποία αποτελεί δίαυλο επικοινωνίας μεταξύ ΟΗΕ και Ελλάδας, αφού μέσω του Περιφερειακού Κέντρου Πληροφόρησης του ΟΗΕ, τα μηνύματα του Γενικού Γραμματέα, καθώς και κείμενα όπως το παρόν μεταφράζονται στην ελληνική. Συνεπώς, ο τόπος και το πλαίσιο πρόσληψης των δυο κειμένων συνάδει.

Το μέσο του παρόντος μεταφράσματος είναι κατά κύριο λόγο όμοιο με αυτό του ΚΠ όσον αφορά τη δομή του. Το ΚΠ είναι ένα κείμενο επίσημο με πυκνή ορολογία, συχνά μακροσκελείς προτάσεις, αλλά και δευτερεύουσες. Στο μετάφρασμά μου διατήρησα, σε γενικές γραμμές, την ίδια διαμόρφωση. Ωστόσο, υπάρχουν και σημεία του μεταφράσματος, στα οποία διαφέρει η σύνταξη των προτάσεων, κάτι το οποίο γίνεται με σκοπό την ευκολότερη κατανόηση του νοήματος στα ελληνικά, καθώς οι κανόνες σύνταξης των δύο γλωσσών διαφέρουν. Επιπλέον, ο μακροπερίοδος λόγος υποχωρεί σε αρκετά σημεία του μεταφράσματος έτσι ώστε μέσα στις πολλές δευτερεύουσες προτάσεις να μην χαθεί το νόημα της κύριας πρότασης. Είναι καθήκον του μεταφραστή να συλλάβει τη καθολική δομή του κειμένου (μακροδομή), καθώς και τις εννοιολογικές μονάδες που αλληλοσυνδέονται σχηματίζοντας μια πολύπλοκη δομή (μικροδομή) στο κείμενο. Εφόσον ο μεταφραστής συλλάβει αυτές τις δυο κύριες έννοιες, μπορεί να προχωρήσει σε μια λειτουργική σύνταξη του μεταφράσματος, να χωρίζει μία μεγάλη πρόταση σε μικρές αν αυτό κριθεί αναγκαίο και διευκολύνει την ανάγνωση του κειμένου. Τέλος, αποφασίζει για τις τυχόν αφαιρέσεις από το ΚΠ είτε προσθέτει στοιχεία προσεκτικά στο μετάφρασμα αρκεί αυτά να μην επηρεάζουν το βασικό νόημα και τη λειτουργία του κειμένου.

Η αιτία δημιουργίας και πρόσληψης του ΚΠ ταυτίζεται με την αιτία δημιουργίας του μεταφράσματος. Σκοπός και των δυο κειμένων είναι οι αναγνώστες να συνειδητοποιήσουν τη σημαντικότητα του έργου που επιτελεί ο ΟΗΕ στο πεδίο της ειρήνης και της ασφάλειας, καθώς και τον τρόπο, αλλά και τα όρια στα οποία ο Οργανισμός έχει δικαιοδοσία να επέμβει και να

δράσει, με απώτατο σκοπό πάντα την προστασία και την διατήρηση ενός ασφαλούς και ειρηνικού κόσμου.

4.3 ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ

Παρά το γεγονός πως το περιεχόμενο του κειμένου παρουσιάζεται με τρόπο μεστό, η έκταση του, αλλά και τα προβλήματα που προέκυψαν κατά τη διάρκεια της μετάφρασης, αποτελούν μάλλον ποσά αντιστρόφως ανάλογα.

Σύμφωνα με τη Nord, τα μεταφραστικά προβλήματα είναι αντικειμενικά ή τουλάχιστον διυποκειμενικά. Διαφέρουν από τις μεταφραστικές δυσκολίες, τις υποκειμενικές, δηλαδή, δυσκολίες που συναντά ένας συγκεκριμένος μεταφραστής ή εκπαιδευόμενος κατά τη μεταφραστική διαδικασία λόγω ανεπαρκών γλωσσικών, πολιτισμικών ή μεταφραστικών δεξιοτήτων ή λόγω έλλειψης σωστής τεκμηρίωσης. Τα μεταφραστικά προβλήματα διακρίνονται σε πραγματολογικά, διαπολιτισμικά, διαγλωσσικά ή ιδιοκειμενικά προβλήματα του εκάστοτε κειμένου (Nord 2014: 145).

4.3.1 Η ΟΡΟΛΟΓΙΑ

Από τη μεταφραστική διαδικασία του ΚΠ προκύπτει πως λειτουργική προτεραιότητα στο κείμενο κατέχει ο ενδοκειμενικός παράγοντας της ορολογίας. Προχωρώντας σε μια λειτουργική ιεράρχηση των μεταφραστικών προβλημάτων, όπως την προτείνει η Nord (1997: 68), γρήγορα αντιλαμβανόμαστε πως η ορολογία καθορίζει την επικοινωνιακή λειτουργία του κειμένου. Η κυρίαρχη θέση της ορολογίας σε κάθε ειδικό κείμενο αποτελεί ένα από τα βασικά στοιχεία που το κατατάσσουν σε αυτή τη κατηγορία.

Το συγκεκριμένο κείμενο, τόσο στην ΓΠ, όσο και στη ΓΣ βρίθκει όρων, κάποιοι εκ των οποίων ήταν αρκετά δυσεύρετοι στην ελληνική, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις, η μετάφρασή τους ήταν ανύπαρκτη, υποχρεώνοντάς με να «εφεύρω» την απόδοση.

.Συγκεκριμένα, :

- Η μετάφραση του ψηφίσματος « *L'union pour le maintien de la paix*», αποτέλεσε για εμένα πρόβλημα, αφού η λέξη “l'union” στα γαλλικά αποδίδεται ως «η

ένωση», ενώ μετά από διαδικτυακή έρευνα, βρήκα τελικά στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου σχετικά με τον ΟΗΕ, την σωστή απόδοση του ψηφίσματος στα ελληνικά, η οποία είναι «*Ενωμένοι για τη διατήρηση της ειρήνης*».

- Επίσης, μεγάλη σύγχυση μου προκάλεσαν οι όροι “*maintien de la paix*” και “*consolidation de la paix*”. Συμβουλευόμενη τους συγκεκριμένους όρους στην επίσημη σελίδα του ΟΗΕ στα αγγλικά, και μετά από συζήτηση με τον Υπεύθυνο του Περιφερειακού Κέντρου Πληροφόρησης του ΟΗΕ, διαπίστωσα πως ο πρώτος όρος αναφέρεται στην διατήρηση της ειρήνης, ενώ ο δεύτερος στην οικοδόμησή της.
- Η μετάφραση του όρου “*Mandataire mondial des Nations Unies pour l’élimination des mines et engins explosifs*” ήταν ένα από τα σημεία που με δυσκόλεψε ιδιαίτερα, αφού μέρες έψαχνα σε διάφορες πηγές την απόδοση του όρου στα ελληνικά. Οι ορισμοί που έβρισκα ήταν πολλοί και ποικίλοι, και μετά από μεγάλη αναζήτηση, καθώς και καθοδήγηση από τον επόπτη καθηγητή, κατέληξα πως η λέξη «πρέσβης», ήταν η ορθότερη απόδοση.
- Τέλος, το μεγαλύτερο χάος μου το προκάλεσε το τελευταίο μέρος του κειμένου και συγκεκριμένα ο όρος “*Le Bureau des affaires spatiales des Nations Unies*”, τον οποίο όσο και να έψαξα, δεν μπόρεσα να βρω πουθενά μεταφρασμένο ολόκληρο. Έτσι, διαβάζοντας αρκετά ψηφίσματα και αναφορές, στον ιστότοπο των Ηνωμένων Εθνών, και ανατρέχοντας και πάλι σε έγγραφα στον δικτυακό τόπο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, συνέθεσα όσα διάβασα και απέδωσα στο μετάφρασμά μου τον συγκεκριμένο όρο ως «Το Γραφείο των Ηνωμένων Εθνών για τις υποθέσεις διαστήματος», όρος τον οποίο ενέκρινε τόσο ο Υπεύθυνος του Κέντρου Πληροφόρησης, τον οποίο και συμβουλευτήκα, όσο και ο επιβλέπων καθηγητής κύριος Πολίτης.

4.3.2 ΠΡΑΓΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

4.3.2.1. ΖΗΤΗΜΑ ΜΕΤΑΓΡΑΦΗΣ

Το ζήτημα της μεταγραφής ξένων ονομάτων στην ελληνική είναι ιδιαίτερα περίπλοκο. Κατά τη μεταγραφή, ακολουθούνται κυρίως δύο αρχές: η αρχή της αντιστρεψιμότητας και η αρχή της απλογράφησης/ απλοποίησης. Η αρχή της αναστρεψιμότητας ορίζει πως η γραφή ενός

ονόματος ξένου προσώπου πρέπει να είναι τέτοια που να μπορεί να μας οδηγήσει «αναστρεφόμενη» από την ελληνική απόδοση στην πραγματική μορφή του ξένου ονόματος, ή τουλάχιστον στην πιο κοντινή του μορφή. Η αρχή της απλογράφησης/ απλοποίησης ορίζει την όσο το δυνατόν απλούστερη γραφή στα ελληνικά, με βάση την προφορά τους.

Με βάση τα παραπάνω αποφάσισα όταν τέθηκε ζήτημα μεταγραφής, να το μεταγράψω στα ελληνικά. Για παράδειγμα “*Ban Ki-moon*”, “*Daniel Craig*”, “*James Bond*”, τα οποία αποφάσισα να μεταφέρω στην ελληνική, («Μπαν Κι-μουν», «Ντάνιελ Κρεγκ», «Τζέιμς Μποντ») προκειμένου να γίνουν κατανοητά από όλους τους αναγνώστες, ανεξαρτήτου μορφωτικού υποβάθρου, δεδομένου ότι πρόκειται για ενημερωτικής φύσεως κείμενο που απευθύνεται στο ευρύ κοινό.

4.3.2.2. ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Κάθε πολιτισμός έχει τις δικές του συνήθειες, νόρμες και συμβάσεις. Τα διαπολιτισμικά μεταφραστικά προβλήματα απορρέουν από τις διαφορές στις νόρμες και τις συμβάσεις που διέπουν τη λεκτική συμπεριφορά στους δύο εμπλεκόμενους πολιτισμούς. Τα προβλήματα αυτά παρατηρούνται σχεδόν σε κάθε μεταφραστική εργασία, κυρίως στις εργαλειακές μεταφράσεις. Ωστόσο, δεδομένου ότι εξαρτώνται από τους συγκεκριμένους πολιτισμούς ή τις πολιτισμικές ομάδες που εμπλέκονται στη μεταφραστική διαδικασία, ενδέχεται να μην είναι εξίσου σημαντικά σε όλες τις περιπτώσεις (Nord 2014: 149).

Στην περίπτωση του παρόντος μεταφράσματος, δεν αντιμετωπίστηκαν ιδιαίτερος σημαντικά διαπολιτισμικά προβλήματα. Αυτό αιτιολογείται από το γεγονός ότι το κείμενο έχει σκοπό την ενημέρωση και τη πληροφόρηση. Περιέχει κυρίως νομικούς όρους και όχι πολιτισμικά στοιχεία που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το μετάφρασμα και ενδεχομένως να προκαλέσουν κάποιο πρόβλημα.

4.3.2.3 ΔΙΑΓΛΩΣΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τα διαγλωσσικά προβλήματα μπορούν να προκύψουν από δομικές διαφορές στο λεξιλόγιο και τη σύνταξη. Ορισμένα από αυτά παρατηρούνται μόνο σε συγκεκριμένα ζεύγη γλωσσών, καθώς και στις περιπτώσεις που στη ΓΣ υπάρχουν περισσότεροι του ενός όροι για έναν και μόνο όρο της ΓΠ ή όταν δεν υφίσταται ισοδύναμος όρος στη ΓΣ. Πολλά από τα παραπάνω προβλήματα, ωστόσο, είναι κοινά σε αρκετά ή ακόμη και σε όλα τα ζεύγη γλωσσών που περιλαμβάνουν μια

συγκεκριμένη γλώσσα. Η αντιπαραβολική γραμματική και η συγκριτική υφολογία μπορούν να παράσχουν πολύτιμη βοήθεια στην επίλυση τέτοιου είδους προβλημάτων (Nord 2014: 150).

Ενδεικτικά:

- **Μετάταξη** καλείται η τεχνική κατά την ένα μέρος του λόγου αντικαθιστάται με ένα άλλο, χωρίς όμως να αλλάξει η σημασία στο νόημα του μηνύματος. “Ένα παράδειγμα αποτελεί η πρόταση του ΚΠ (“Le moyen le plus efficace de réduire les souffrances et le coût massif des conflits est de les empêcher”), όπου για την υπογραμμισμένη φράση επιλέχθηκε η μετάφραση «Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να μειωθούν τα δεινά και το τεράστιο κόστος των συγκρούσεων είναι η αποτροπή τους». Στο συγκεκριμένο σημείο, όπως και σε αρκετά άλλα του κειμένου, επέλεξα τη χρήση ουσιαστικού αντί ρήματος, αφού δεν αλλάζει το νόημα του κειμένου και επιτυγχάνεται καλύτερη απόδοση στην ΓΣ. Τα ουσιαστικά δεσπάζουν στο μετάφρασμά μου, με απώτερο σκοπό να επιτύχω τη σύνθεση ενός κειμένου με λόγιο και επίσημο ύφος.
- **Μετατροπία** ονομάζεται η μεταφραστική τεχνική, κατά την οποία ένα εκφώνημα του πρωτοτύπου μεταφέρεται στο μετάφρασμα με αλλαγή της οπτικής γωνίας. Στόχος είναι να γίνει το μήνυμα πιο σαφές και να ανταποκρίνεται στα πλαίσια του πολιτισμού της ΓΣ. Παραδειγματικά, στο σημείο “Dans le monde, 57 États et 4 territoires sont encore contaminés par les mines et autres restes explosives de guerre.” του ΚΠ, η υπογραμμισμένη φράση αποδόθηκε ως «υπάρχουν διάσπαρτα νάρκες ξηράς και κατάλοιπα εκρηκτικών..» Στο ΚΠ χρησιμοποιείται η φράση “sont encore contaminés”, ενώ επέλεξα στα ελληνικά να την αντικαταστήσω με ρήμα και ουσιαστικό, («υπάρχουν διάσπαρτα»), αντί μετοχής, ώστε να είναι πιο κοντά στα δεδομένα της ελληνικής γλώσσας.

5. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ολοκληρώνοντας τη συγγραφή του παρόντος πονήματος, είμαι πλέον σε θέση να αντιληφθώ τα σημαντικά οφέλη που αποκομίστηκαν κατά τη μετάφραση του κειμένου αυτού.

Μέσω της ενασχόλησής μου με την συγκεκριμένη μετάφραση, και από το στάδιο της προετοιμασίας μου ακόμα, είχα την ευκαιρία να μελετήσω σε βάθος τη γαλλική και πολλούς

νομικούς όρους, να διευρύνω επίσης τις γνώσεις μου, και να εντρυφήσω στο θέμα το οποίο πραγματεύεται η εργασία μου, τόσο κάνοντας ξανά μια επανάληψη στην γαλλική γραμματική, ώστε να είμαι σε θέση να κατανοήσω πλήρως το κείμενο-πηγή, όσο και μελετώντας ψηφίσματα και εκθέσεις του ΟΗΕ, καθώς και παράλληλα κείμενα, προκειμένου να επιτύχω να συντάξω ένα άρτιο μετάφρασμα. Ομολογώ στο σημείο αυτό, πως η συγγραφή του παρόντος πονήματος, αποτέλεσε διαδικασία στην οποία κατέβαλλα επίπονη προσπάθεια, με σκοπό να επιφέρω το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Με βασική αφετηρία λοιπόν την αγάπη μου για την γαλλική γλώσσα, τους διεθνείς φορείς και τη συμβολή τους στην οικοδόμηση ενός κόσμου καλύτερου, και -στα πλαίσια του δυνατού- με λιγότερους πολέμους, προχώρησα στη συγγραφή της παρούσας εργασίας, η οποία ευελπιστώ να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις και προσδοκίες των καθηγητών μου.

Στο επίπεδο του αναγνώστη, ελπίζω πως το κείμενό μου -εφόσον δημοσιευτεί στην επίσημη ελληνική ιστοσελίδα του Οργανισμού- θα πληροφορήσει για την θεμελιώδη αξία της ειρήνης σε παγκόσμιο, αλλά και περιφερειακό επίπεδο και θα πληροφορήσει τον αναγνώστη για την δράση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Αποτελεί ακόμη ευκαιρία, οι αναγνώστες να εξοικειωθούν με τον ΟΗΕ, που παρότι αποτελεί έναν Οργανισμό με κύρος και διεθνή αναγνώριση, θα μπορούσα να πω, πως μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν γνωρίζει ακριβώς τη δράση του και το σημαντικό έργο που επιτελεί.

6. ΠΙΝΑΚΑΣ ΟΡΩΝ

Παρακάτω παρατίθεται πίνακας με όρους του ΚΠ και της απόδοσης τους στο μετάφρασμα.

ΓΑΛΛΙΚΑ	ΕΛΛΗΝΙΚΑ
Nations Unies	Ηνωμένα Έθνη
ONU	Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών
la paix	η ειρήνη
la sécurité	η ασφάλεια
Secrétaire general	Γενικός Γραμματέας
la Seconde Guerre mondiale	Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος
Le Conseil de sécurité	Το Συμβούλιο Ασφαλείας
L' acte d'agression	η επιθετική πράξη
Les moyens pacifiques	τα ειρηνικά μέσα
La sanction	η κύρωση
Le principe	η αρχή
Le règlement	ο κανονισμός
l'enquête	η έρευνα
la mediation	η διαμεσολάβηση
les envoyés spéciaux	οι Ειδικοί Απεσταλμένοι
le différend	η διαφορά(εδώ με την έννοια της διαμάχης)
les hostilities	οι εχθροπραξίες
cessez-le-feu	κατάπαυση του πυρός
l' aggravation	η επιδείνωση
le conflit	η σύγκρουση, η σύρραξη
les observateurs militaires	στρατιωτικοί παρατηρητές
force de maintien de la paix	δυνάμεις διατήρησης της ειρήνης
les tensions	οι εντάσεις
le calme	η ηρεμία
l'imposition	η επιβολή
les sanctions économiques	οι οικονομικές κυρώσεις
l'embargo	το εμπάργκο
la restriction	ο περιορισμός

pénalités financières	οικονομικά πρόστιμα
interdiction de voyager	απαγόρευση ταξιδιού
la rupture	η διακοπή
relations diplomatiques	διπλωματικές σχέσεις
blocus	αποκλεισμός
mesures collectives d'ordre militaire	συλλογικά στρατιωτικά μέτρα
L'Assemblée générale	η Γενική Συνέλευση
États Membres	Κράτη Μέλη
le financement	η χρηματοδότηση
opérations de maintien de la paix	ειρηνευτικές επιχειρήσεις
la resolution	ψήφισμα
Menace	απειλή
“bons offices”	«καλές υπηρεσίες»
les parties en conflit	τα αντιμαχόμενα μέρη
l'entremise	η μεσολάβηση
les zones de tension	περιοχές έντασης
la prévention des conflits	η πρόληψη των συγκρούσεων
diplomatie préventive	προληπτική διπλωματία
la violence	η βία
organisations régionales	περιφερειακές οργανώσεις
désarmement	αφοπλισμός
des armes nucléaires	πυρηνικά όπλα
destruction massive	μαζική καταστροφή
armes conventionnelles	συμβατικά όπλα
la démobilisation	η αποστράτευση
anciens combattants	πρώην πολεμιστές
l' accord	η συμφωνία
prévention du génocide	πρόληψη γενοκτονίας
la collaboration	η συνεργασία
la communauté internationale	η διεθνής κοινότητα
l'obligation	η υποχρέωση
atrocités de masse	μαζικές φρικαλεότητες

la souveraineté	η κυριαρχία
Le principe de souveraineté	η αρχή της κυριαρχίας
ingérence extérieure	εξωτερική παρέμβαση
le bien-être	η ευημερία
l'article	το άρθρο
la Convention	η σύμβαση
la repression	η καταστολή
souveraineté responsable	υπεύθυνη κυριαρχία
responsabilité de protéger	ευθύνη προστασίας
le Conseiller spécial	ο Ειδικός Σύμβουλος
les violations	οι παραβιάσεις
droits de l'homme	ανθρώπινα δικαιώματα
droit international humanitaire	διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο
l'origine ethnique	εθνοτική καταγωγή
la race	η φυλή
mécanisme d'alerte rapide	μηχανισμός έγκαιρης προειδοποίησης
recommandations	συστάσεις
le maintien de la paix	η διατήρηση της ειρήνης
personnel militaire	στρατιωτικό προσωπικό
Policiers	αστυνομία
Civils	πολίτες
consolidation de la paix	οικοδόμηση της ειρήνης
observateurs militaires	στρατιωτικοί παρατηρητές
l'application	η εφαρμογή
la trêve	εκεχειρία
la guerre froide	ο Ψυχρός Πόλεμος
guerres civiles	εμφύλιοι πόλεμοι
conflits intra-étatiques	ενδοκρατικές συγκρούσεις
les Casques bleus de l'ONU	οι κυανόκρανοι των Ηνωμένων Εθνών
gouvernance durables	βιώσιμη διακυβέρνηση
la réforme	η μεταρρύθμιση
la réintégration	η επανένταξη

institutions démocratiques	δημοκρατικοί θεσμοί
missions sur le terrain	επιτόπιες αποστολές
paix durable	διαρκή ειρήνη
gestion de crise	διαχείριση κρίσης
le principe de l'appropriation	αρχή ενστερνισμού διαδικασίας
la Banquemondiale	η Παγκόσμια Τράπεζα
les commissions économiques régionales	οι περιφερειακές οικονομικές επιτροπές
les organisations non gouvernementales (ONG)	μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ)
le Sommet mondial	η Παγκόσμια Διάσκεψη
de la Commission de consolidation de la paix	η Επιτροπή για την Οικοδόμηση της Ειρήνης
les ressources	οι πόροι
les stratégies	οι στρατηγικές
donner des avis	γνωμοδότηση
organe consultatif intergouvernemental	διακυβερνητικό συμβουλευτικό όργανο
efforts de paix	ειρηνευτική προσπάθεια
Fonds pour la consolidation de la paix	Ταμείο για την Οικοδόμηση της Ειρήνης
Bureau d'appui à la consolidation de la paix	Γραφείο για την Οικοδόμηση της Ειρήνης
déminage	εκκαθάριση ναρκοπεδίων
restes explosifs de guerre	εκρηκτικά κατάλοιπα πολέμου
les mines terrestres	οι νάρκες ξηράς
les victimes	τα θύματα
départements	τμήματα
territoires	εδάφη
lutte antimines	καταπολέμηση ναρκών
Patrouilles	περιπολίες
Casques bleus	κυανόκρανοι
organismes humanitaires	ανθρωπιστικές οργανώσεις
les populations	οι πληθυσμοί
la répartition du travail	ο καταμερισμός εργασίας
sous-traitants commerciaux	εμπορικοί υπεργολάβοι, εδώ: εμπορικές επιχειρήσεις

le Service de la lutte antimines des Nations Unies	Η Υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών για την καταπολέμηση των ναρκών
le centre de coordination	συντονιστικό κέντρο
Transfert	διακίνηση
tactiques guerrières	πολεμικές τακτικές
la violence sexuelle	σεξουαλική βία
populations déplacées	εκτοπισμένοι πληθυσμοί
négociations	διαπραγματεύσεις
mouvements pacifiques	ειρηνικά κινήματα
l'origine du relèvement	πηγή ανάκαμψης
Travail	έργο
Département des opérations de maintien de la paix	Τμήμα Ειρηνευτικών Επιχειρήσεων
l'égalité des sexes	η ισότητα των φύλων
l'impact disproportionné	δυσανάλογες επιπτώσεις
favoriser la paix	προαγωγή της ειρήνης
les indicateurs	οι δείκτες
enlèvement	απαγωγή
Viol	βιασμός
la question	το ζήτημα
Mandat	εντολή, εδώ και αρμοδιότητα
l'espace extra-atmosphérique	ο έξω-ατμοσφαιρικός χώρος
le satellite	ο δορυφόρος
coopération internationale	διεθνής συνεργασία
Le Bureau des affaires spatiales des Nations Unies	το Γραφείο των Ηνωμένων Εθνών για τις Υποθέσεις Διαστήματος

7. ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΚΠ	Κείμενο-πηγή
ΓΠ	Γλώσσα-πηγή
ΓΣ	Γλώσσα-στόχος

8. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Nord, Christiane (1997). *A Functional Typology of Translations*. Στο A. Trosborg (Επιμ.), *Text Typology and Translation* (σσ. 43-65). Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins.

Nord, Christiane (2005). *Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-oriented Text Analysis*, Amsterdam – New York, NY: Rodopi

Nord, Christiane (2014). *Η μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα: εισαγωγή στις λειτουργικές προσεγγίσεις*, (Μτφ. Σίμος Π. Γραμμενίδης, Δέσποινα Δ. Λάμπρου), Δίαυλος: Αθήνα

JeremyMunday (2004). *Μεταφραστικές σπουδές: Θεωρίες και εφαρμογές* (Α. Φιλίππάτος), Αθήνα: Μεταίχμιο

ΔΙΚΤΥΑΚΟΙ ΤΟΠΟΙ:

<https://www.un.org/fr/sections/issues-depth/peace-and-security/index.html>

<https://unric.org/el/>

http://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-8-2015-0308_EL.html

<https://eur-lex.europa.eu/homepage.html>

<https://iate.europa.eu/home>

<https://el.glosbe.com/>